

Puhe, joka Petra Hietasen oli tarkoitus pitää Talviveisuiden 2020 seuroissa.

Sata vuotta sitten, vuonna 1920 maamme oli jakautunut kahtia. Vain noin kaksi vuotta aiemmin loppunut sisällissota näkyi ihmisten arjessa, elämässä ja mielenmaisemassa. Jokapäiväisessä elämässä. Maan tulevaisuus vaikutti epävarmalta, niin maan sisältä, kuin ulkoapäinkin tulevat uhat ja epävarmuus aiheuttivat toivottomuutta. Ei ollut mahdollista puhua tasa-arvoisesta, tai esimerkiksi lapsille hyvinvointia luovasta maasta. Tällöinkin, niin kuin niin monena muunakin kertana, huomattiin, että yhtenäisyys olisi paras valtti, jotta voitaisiin nähdä tulevaisuus valoisana.

Silloisen Kenraali Mannerheimin lastensuojeluliiton perustamisjulistuksessa Mannerheim lausui näin:
”Mutta miten olisi mahdollista menestyksekkäästi taistella tätä tyytymättömyyttä ja tätä katkeruutta vastaan niinkauan kuin on olemassa tuhansittain turvattomia, laiminlyötyjä, ruumiillisesti ja henkisesti vajavaisia lapsia [...]”

Aikaisemmin valkoisen puolen ja valkoisen Suomen kannattajana tunnettu kenraali Mannerheimkin näki tärkeänä, että kaikki maamme asukkaat saisivat mahdollisuudet ihmisarvoiseen elämään. Ensimmäisenä prioriteettina ei enää ollut vain yhden osapuolen etujen ajaminen, vaan kaikkien etu.

”Työn päämääränä olkoon että jok’ainoa Suomen lapsi äidinkohdusta lähtien ja kautta koko kasvinaikansa saa oikeutetun osan siitä hellyydestä ja huolenpidosta, joka yksinään voi laskea pohjan heidän kehitykselleen hyviksi ja hyödyllisiksi kansalaisiksi.”

Nykyään yhä muuttuvammassa maailmassa on mahdotonta erottaa kahta eri osapuolta ja oikeuksien ja yhtenäisyyden luominen muuttuu hankalammaksi. Ihminen ei kuitenkaan ole muuttunut. Jokainen, niin lapsi kuin aikuinenkin tarvitsee turvallisen ympäristön elää ja kehittyä. Ruokaa ja välittämistä. Vapauden elää omana itsenään, tulematta uhatuksi turvallisuutensa puolesta. Näin ei tässä maailmassa tai edes maassa kaikilla ole.

Mielipiteet tavoista, joilla ongelmista voitaisiin päästä eroon vaihtelevat radikaalisti. Loppujen lopuksi ongelmat maailmassa alkavat tuntua loputtomalta suolta, johon ratkaisuyritysten jälkeen joutuu aina vain syvemmälle. Onkin lopulta vaikea erottaa mikä on tärkeää ja missä apua kaivataan.

Epävarmuuden ja muuttuvuuden keskeltä löytyy kuitenkin yksi asia, joka on helppo erottaa. Jokaisen ihmisen jakamaton ihmisarvo ja arvokkuus. Jokainen ihmisistä, riippumatta mistään hänen ominaisuuksistaan, on Jumalan luomana yhtä arvokas ja tärkeä. Tämän pohjalta onkin helppo löytää apua siihen mikä on oikein ja mikä väärin. Kukaan meistä ei voi päättää ketkä ansaitsevat rakastavaa kohtelua, ja ketkä eivät.

Me rakastamme, koska Jumala on ensin rakastanut meitä. Jos joku sanoo rakastavansa Jumalaa mutta vihaa veljeään, hän valehtelee. Sillä se, joka ei rakasta veljeään, jonka on nähnyt, ei voi rakastaa Jumalaa, jota ei ole nähnyt. Tämän käskyn me olemmekin häneltä saaneet: joka rakastaa Jumalaa, rakastakoon myös veljeään. (1. Johanneksen kirje 5)

Siinä missä ei ollut merkitystä onko kreikkalainen vai juutalainen, nainen vai mies, orja vai vapaa ei tänäänkään ei ole merkitystä millään synnynnäisillä ominaisuuksillamme. Olemme kaikki yhden loppumattoman armon piirissä.